

Quin?

Se'ns ha concedit l'espai de l'antiga biblioteca, i aquesta ampliació ens permetrà refer el plató. El volem equipar perquè pugui donar servei a entitats que tinguin necessitats en el món audiovisual o àudio. O sigui, que si la coral ha de gravar un disc ho pugui fer aquí.

Haureu de fer una bona inversió...

Per sort tenim gent molt traçada que ens fa estalviar molts diners. Aquí hi ha més de quatre quilòmetres de xarxa de fils i l'hem passada tota nosaltres. Ah, i el 2010 vam estrenar una unitat mòbil, amb tots els ets i uts, feta nostra!

Autoconstruïda?

Sí. Gràcies a centenars d'hores del Xavier Cabot, el Manel i l'Arnau Roca, el Ricard Martín... Aquesta unitat mòbil al mercat val 120.000 euros, i a nosaltres ens n'ha costat 12.000! I no té res a envejar a una unitat mòbil de TV3! Forma part d'aquesta estratègia d'obrir-nos al poble. Ens permet anar a gravar a actes, futbol, teatre... És una televisió amb rodes. El plató ja és natural, ara!

Una altra contribució vostra són les generacions que ja heu format.

Sí, des d'una Ariadna Oltra, que seria el símbol més evident de l'èxit, fins a una Montse Bassa i un Albert Maspons, que han arribat on han arribat per mèrits seus, però nosaltres els vam ajudar a formar-se. La televisió local també ha de ser això, el lloc on es forgen els estudiants de periodisme.

Què has après de vint anys fent tele?

Vaig començar amb vint anys, i ja no sé dir què n'he après! Sí que et puc dir que el que realment m'ha format és el teatre. Enfrontar-me davant d'una càmera tenint ja un petit currículum teatral a darrere em va ser poc costós.

Tot és actuar!

Sí, en definitiva tot és actuar, perquè davant de la càmera també crees un personatge! Però la tele et dona una visió diferent de les coses que succeeixen. El xip que tot és notícia o ho pot ser. Vius 24 hores pendent del que passa, perquè potser ho hauràs d'anar a gravar, ho hauràs d'explicar... Tota la informació que t'entra al cervell t'hi entra en clau televisiva.

Quins són els teus gèneres preferits?

La política i l'entrevista. Ja sabem que la millor improvisació és la preparada, però entrevistant has d'estar amb la ment oberta. Moltes vegades he acabat aparcant el guió perquè la conversa va per uns camins molt més interessants dels que tenia preparats. Llavors és quan realment t'ho passes bé.

Deies que la teva escola és el teatre.

Forma part del meu ADN més intern. És generacional: el meu avi i els meus pares ja n'havien fet. El teatre, des de la banda de l'actor, l'he viscut a casa amb tota naturalitat des de sempre.

Per què t'apassiona?

Jo no he trobat mai la gràcia a disfressar-se per Carnestoltes, perquè és la disfressa per la disfressa. El teatre et dona la possibilitat de deixar de ser tu i convertir-te en un personatge dins d'una història. Segurament és la passió més fonda entre jo i el teatre. Transformar-te de forma sofisticada en un altre un temps concret. I un cop et treus la vestimenta, tornar a ser el que eres abans.

Però ja no fas d'actor.

No. Em vaig posar a dirigir seriosament el 2000 amb "El florido pensil", quan vam començar amb el TDT, el Teatre Nacional del Tenes. Vaig dirigir i actuar el 2006 amb "Arsènic i puntes al coixí" i va ser massa esforç. He tornat a la direcció i prou. M'enganxa.

Per què?

Com a actor crees un personatge, però com a director els crees tots, o dones pautes a tots, i dones pautes al conjunt de l'obra. I ara mateix trobo més interessant crear l'obra en el seu conjunt que actuar. Te la sents molt teva perquè has participat en tot.

Què connecta el teatre i la televisió?

La comunicació! Expressar, explicar coses a la gent.

Carme Badia i Puig